

Järvenpää 23.11.2008

Tuomiosunnuntain saarna, Matt. 25:31-46

Olipa kerran pastori Mäenpää ja bussikuski Rahikainen, jotka saapuivat kuoltuaan taivaan portille. Portilla odotteli Pietari, joka kertoi miehille, mikä kumpaakin odotti. Pastori Mäenpään osaksi tuli kadotus ja bussikuski Rahikaisen taivas. Miesten (erityisesti Mäenpään) ollessa hämmästyneitä päätöksestä, Pietari ilmoitti perusteet: “Mäenpään saarnatessa kaikki ovat nukkuneet, mutta kun Rahikainen on ajanut bussia, niin kaikki matkustajat ovat kauhusta kankeina rukoilleet pelastumistaan.”

Vastaavanlaisia vitsejä on eri muunnoksineen olemassa paljonkin. Sinänsä ihan hauskoja ja hyviä, mutta jotenkin ne samalla kertovat käsityksistä, jotka ovat Raamatulle ja kristinuskolle vieraita. Niiden mukaan viimeisellä portilla teot ratkaisisivat, siellä voisi valita puolensa tai sitten niissä kriteerit taivaaseen pääsemisestä tai helvettiin joutumisesta ovat vähän mitä sattuu.

Evankeliumiteksti tänä tuomiosunnuntaina puolestaan johdattelee hyvin vakavalle paikalle. Se nimittäin avaa näkymän viimeiselle tuomiolle. Kyseessä on Jeesuksen toisen tulemisen jälkeinen suuri tuomio, joka koskee kaikkia kansoja, koko ihmiskuntaa. Viimeisellä tuomiolla Jeesus on kuningas, joka istuu kirkkautensa valtaistuimellaan taivaallisten sotajoukkojen seistessä hänen ympärillään. Ilmestyskirjassa kerrotaan, miten tuossa tilanteessa Jumalan kasvojen edessä pakenivat niin taivas kuin maa. Ne katoavat kuin sumuun, hajoavat lopullisesti. Nimittäin siinä maailmassa, joka nyt alkaa ei niille ole enää tarvetta. Ne ovat luotuja ja katoavaisia.

Tuomioistuimen eteen jäävät jäljelle vain ihmiset, jotka ovat luotuja ikuisuutta varten. Koko ihmiskunta, kaikkina aikoina eläneet ihmiset, ovat kokoontuneet silloin hänen eteensä. Jokainen on siellä vastaamassa Jumalalta saamansa elämän käyttämisestä. Tämä asettaa tämän elämän elämisen vastuulliseen näkökulmaan. Ei ole sama miten elän, miten elämäni käytän ja miten suhtaudun lähimmäisiin. Jos viimeisen tuomion näkökulma poistuu, elämästä häviää vastuullisuus. Venäläinen kirjailija Dostojevski ajatteli paljon tätä ihmisen vastuullisuutta ja kirjoitti, että jos Jumala on kuollut, kaikki on sallittua. Hän tuli ennakoineeksi Neuvostoliiton arvomaailmaa.

Toinen samaa asiaa pohtinut kirjailija oli Nietzsche. Hän kirjoitti Jumalan kuolemasta, joka johtaa siihen, etteivät ihmiset voi uskoa järjestykseen ja suunnitelmaan. Jumalan kuolema johtaa myös ehdottomien arvojen hylkäämiseen — ihmiset hylkäävät uskon kaikkiin objektiivisiin ja yleispäteviin moraalisääntöihin. Jos uskomme Jumalan olemassaoloon ja viimeisen tuomion olemassaoloon, tiedämme miten vastuullista elämämme on. Olemme vastuussa siitä, miten noudatamme Jumalan tahtoa elämässämme.

Viimeisellä tuomiolla on vain kaksi mahdollisuutta, niin kuin evankeliumiteksti kertoo: olla hänen oikealla tai vasemmalla puolellaan, olla vuohi tai lammas. Mitään epäselvyyttä ei näytä olevan siitä, kummalle puolelle kukin kuuluu. Mistä johtuu tämä niin selkeä ja yksiselitteinen jako?

Vastaus näkyy siitä, mitä kokoontumisen jälkeen tapahtuu. Kysymys ei ole oikeudenkäynnistä, koska mitään ei kysellä eikä kuulustella eikä mietitä päätöksiä. Ei ole lautamiehiä äänestämässä eikä muutakaan tuomaristoa. Johannes kirjoittaa ilmestyksessään, miten tuossa tilanteessa avataan kirjat. Kirjoista löytyy kunkin ihmisen kaikki teot, sanat ja ajatukset. Jumalan kaikkietävyys ulottuu jokaisen ihmisen elämään asti ja sen jokaiseen sekuntiin asti. Mikään ei ole salassa tuona päivänä. Jokainen on todella vastuussa käyttämästään elämästä. Se asettaa ihmiset hyvin tasa-arvoiseen asemaan, kun kaikki ovat samalla viivalla.

Jokainen tuomitaan ”tekojensa mukaan”. Tästä herää se kysymys nopeasti ajateltuna, että sittenhän kaikki joutuvat kadotuksen puolelle, jos kerran jokaisen tekoja katsotaan. Mutta molemmissa kuvauksissa viimeisestä tuomiosta näkyy, että siellä vain vahvistetaan tuomio, joka on jo olemassa. Se tuomio, mikä viimeisellä tuomiolla vahvistetaan, on saatu jo täällä elämän aikana. Ihmisen suhde Jeesukseen elämänsä aikana osoittaa sen kummalle puolelle kuuluu. Kyse on Jumalan kutsuun vastaamisesta. Ihminen saa nimittäin kaksi kutsua: hääkutsun taivaan häihin ja kärjäkutsun viimeiselle tuomiolle. Hääkutsun saaja saa valita ottaako kutsun vastaan vai, mutta kärjäkutsun saajalla ei ole valinnanvaraa.

Taivaan hääkutsuun vastaaminen tai vastaamatta jättäminen näkyy toisesta kirjasta, joka viimeisellä tuomiolla avataan, nimittäin Elämän kirjasta. Siellä on kaikkien niiden nimet, jotka ovat eläneet uskoen ja luottaen Jeesukseen. He ovat saaneet syntinsä anteeksi ja silloin heitä ei tuomita tekojensa mukaan. Heihin, joiden nimi on elämän kirjassa, pätee Jeesuksen sana: *"Totisesti, totisesti: se, joka kuulee minun sanani ja uskoo minun lähettäjäni, on saanut ikuisen elämän. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on jo siirtynyt kuolemasta elämään."*

Viimeisellä tuomiolla olen armahdettu, jos olen jo eläessäni elänyt Jeesuksen varassa ja turvautunut Jeesukseen. Ikuinen elämä on alkanut jo täällä. Kuten Jeesus sanoi: *"hän on jo siirtynyt kuolemasta elämään."* Tätä voi olla monesti vaikea uskoa ja vakuuttua omalla kohdallaan, kun katsoo elämäänsä ja laiminlyöntejään vaikka lähimmäisenrakkaudessa. Niiden perusteella itsensä löytäisi helposti vuohien joukosta. Mutta saamme luottaa Raamatun sanaan tässä asiassa. Raamatun sanaan nimenomaan kokonaisuutena: Paavalin sana Roomalaiskirjeessä vakuuttaa myös tästä, kun hän kirjoittaa: ”Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Jeesuksessa Kristuksessa” Room. 8:1.

Miten sitten nuo vuohet? Heidän voi sanoa olevan sellaisia, jotka eivät tässä elämässä ole tarvinneet Jeesusta eivätkä ole turvautuneet häneen. Siksi he ovat myös viimeisellä tuomiolla ilman Puolustajaa, Jeesusta. Puolustajaa, joka oli kantanut synnit ristille. Anteeksianto ja armahdus olivat tarjolla, mutta sitä ei halunnut ottaa vastaan. Siksi elämästään, kaikista teoistaan ja synneistään joutuu vastaamaan itse. Tekojen kirjasta löytyy tarkasti koko elämä. Ja tuossa hetkessä tietää, että ketään muuta ei voi syyttää teoistaan eikä millään puolustautua. Itse on vastuussa tuomiostaan. Onkin sanottu, että

pahinta kadotuksessa on tietoisuus siitä, että sinne on joutunut omasta syystä. Kadotuksen ovet ovat lukittu sisältäpäin! Jos ihminen on tässä elämässä halunnut olla erossa Jumalasta, hän on sitä myös ikuisesti. Kuolema muuttaa elämän muodon, mutta ei minua ja asennettani.

Meistä saattaa tuntua kohtuuttomalta Raamatun opetus viimeisestä tuomiosta ja kadotuksesta ja mahdottomalta sovittaa ne yhteen rakastavan Taivaan Isän kanssa. Mutta siinä on kyse siitä, että Jumala on myös äärettömän pyhä ja oikeudenmukainen. Lopultakin koittaa suuri oikeudenmukaisuus ja paha saa palkkansa. Eikä Jumala ole mielivaltainen tyranni; hän on itse kärsinyt helvetin puolestamme. Jeesus kärsi ristillä Jumalan hylkäämisen. Hän nimittäin sanoi ristillä: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Hänet hyljättiin, ettei ketään meistä hyljättäisi.

Jos viimeisellä tuomiolla kyseessä on vain usko Jeesukseen, miksi Jeesus sitten vuohista ja lampaista puhuessaan ja myös muissa viimeisen tuomion kuvauksissa puhuu aina hyvää tehneiden pääsemisestä ikuisen elämään ja pahaa tehneiden joutumisesta kadotukseen. Näiden kohtien rinnalla on tärkeä lukea Raamattua kokonaisuutena. Esimerkiksi Joh. 6: 28-29: *He kysyivät: "Mitä meidän tulee tehdä, että tekomme olisivat Jumalan tekoja?"*. *Jeesus vastasi: "Uskokaa häneen, jonka Jumala on lähettänyt. Se on Jumalan teko."* Uskokin on Jumalan teko meissä samoin kuin kaikki hyvät teot. Hyvät teot, joista on kyse, ovat sellaisia, jotka Jumala on saanut meissä uskon kautta vaikuttaa. Niistä emme välttämättä ole edes tietoisia, kuten eivät Jeesuksen kuvauksessa nuo taivaaseen pääsevät tienneet tehneensä mitään erityistä. Elävä usko ilmenee luonnostaan hyvinä tekoina. Tärkeintä on siis uskominen Jeesukseen, tämän Jumalan lahjan vastaanottaminen ja uskonelämän hoitaminen.

Vapauttava tuomio ja armahdus on meille tänään tarjolla myös ehtoollispöydässä. Ehtoollisella saamme vastaanottaa puolestamme hylätyn ja tuomitun Jeesuksen ruumiin ja veren. Saamme vastaanottaa hänen rakkautensa meitä kohtaan, jonka tähden emme joudu tuomittaviksi.